Nárok na štěstí - Petra Janů

Já nevěřím ti nic
A přitom všechno zároveň
Mám ráda bez hranic
No to je tedy úroveň
Ztrácím tvář a ztrácím soud
Už to nejsem já
S tím nejde, nejde hnout
Z mýho území k velký hrůze mý
Nechals mi jen úzkej kout
Byls najednou tak sám
Jak nahý kotě zbloudilý
A zavolal jsi k nám
To stálo tě moc úsilí
Dlouhej flám se nám pak stal
Nejen soucitnal
Ty zapíjel jsi žal
Jen se stále ptám
Proč ten dlouhej flám my táhnem dál

Já bláhová se spoutávám
Jen doufám, že jsi stejně závislý
Tví známí si to nemyslí
Já bláhová zas víru mám
I když jsme lidi s divnou pověstí
Snad máme nárok na štěstí

Já dávám ti svůj svět
A ty mi za to dáváš svůj
I s tíhou prošlých let
A trvajících závazků
Proč mám tě brát svou zátěží
Proč táhnu já, vždyť nejsem trojspřeží
Proč mi, což já vím
Na tobě s tím vším, tak záleží

Já bláhová se spoutávám
Jsme náhle oba stejně závislí
Prej nám to vůbec nemyslí
Já bláhová zas naivní dětskou víru mám
I když si vezem náklad bolesti
Snad přece máme nárok na štěstí
Snad přece máme taky nárok na štěstí